

Fericiților Martiri, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat,
rugați-vă Domnului să se îndure spre sufletele noastre.

NĂȘTEREA DOMNULUI

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXIV Nr. 10-11 (317) decembrie 2020

Sărbătoarea Crăciunului

„Crăciunul este cea mai umană sărbătoare a credinței, pentru că ne face să simțim cel mai profund umanitatea lui Dumnezeu. Nicăieri altundeva nu se simte, precum lângă iesle, ce înseamnă că Dumnezeu a vrut să fie <<Emanuel>> - un <<Dumnezeu cu noi>>, un Dumnezeu pe care îl tutuim, pentru că îl întâlnim ca prunc. Astfel, Crăciunul este în mare măsură o sărbătoare care cheamă spre meditație, spre privitul interiorizat”, ne spune Papa Benedict al XVI-lea.

Meditațiile Sfântului Părinte Benedict al XVI-lea despre Crăciun și așteptarea Sărbătorii, Adventul sau Postul, au în urmă ceva timp, sunt din perioada anului 1977, dar parcă au fost gândite și scrise pentru noi, cei de azi, tulburați, dezorientați și înspăimântați de pandemia pe care o traversăm.

„Când se simte pretutindeni tăcuta bucurie a perioadei dinaintea Crăciunului, poate să fie într-o anumită privință deosebit de greu a fi bolnav și a nu putea resimți cu adevărat bucuria, pentru că ei i se opune grija bolii”, ne amintea Papa.

Cine ar fi gândit atunci că peste un timp întreg pământul va cunoaște această grijă? Că bucuriei Sărbătorilor i se vor opune atâtea neliniști și temeri. Papa consideră că această stare sufletească permite vizita pe care ne-o face Dumnezeu, „care pătrunde în viața mea și vrea să se întoarcă spre mine”. Și chiar dacă ne este greu, trebuie să înțelegem că Domnul ne-a întrerupt, pentru o vreme, obiceiul nostru fel de viață, greșitul nostru fel de viață, în care nu am avut timp pentru noi înșine, pentru familia noastră, pentru că profesia, societatea, distracțiile, goana după bani, la unii, indiferența față de semenii, negarea lui Dumnezeu și a Bisericii Sale, la alții, toate acestea ne-au reprezentat. Și Dumnezeu a așteptat. Și acum, „pe acele ramuri care poartă fruct le curăță, pentru ca acestea să aducă mai multe roade?

Timpul pe care îl trăim acum, timpul pandemiei Covid-19 de la începutul acestei ierni, nu este lipsit de sens, este timpul bucuriei interioare a așteptării nașterii lui Cristos. Și pandemia nu poate alunga această bucurie și nici bucuria Sărbătorii. Poate că ne este greu să înțelegem că, împreună cu Papa, cu Episcopii, cu preoții și credincioșii Bisericii noastre, vom sărbători altfel Crăciunul, dar îl vom sărbători. Și „în mijlocul întregii neliniști a prezentului”, ne vom regăsi seninătatea și bucuria, certitudinea că Dumnezeu este aici, este lângă noi și suntem deschiși pentru El. Va fi clipa lui Dumnezeu în viața noastră, va fi clipa în care ne vom regăsi curajul de a merge mai departe. Va fi clipa în care, așa cum spunea Papa Francisc în urmă cu câteva zile, vom trăi bucuria că „Cristos, care domnește de pe Cruce, în ceasurile noastre de încercare și suferință, ne deschide inimile la speranță”.

Crăciun fericit și Anul Nou cu sănătate și daruri cerești!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

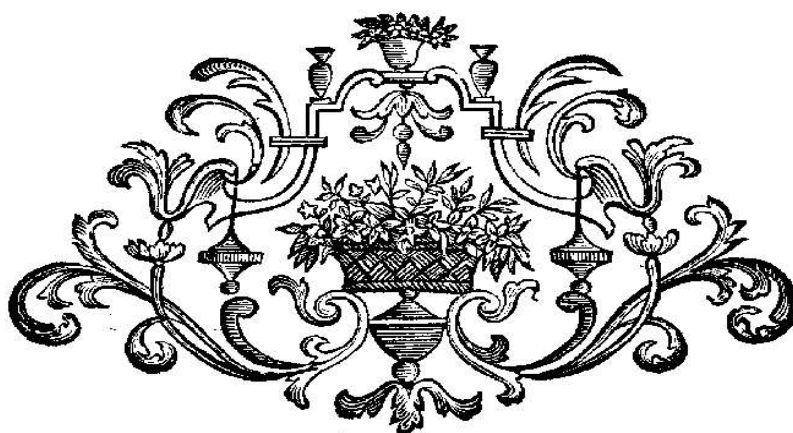
În timpul rugăciunii nu trebuie să fim ca niște stane de piatră sau ca niște oameni ieșiți din simțiri, să fim noi înșine. Cu smerenie, iubire și respect filial, să atragem harul lui Dumnezeu asupra noastră și să lăsăm inima să înalțe rugăciunea noastră până la Cer. Și lacrimile de pe obraji îi vor face înțelese lui Dumnezeu durerile noastre.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,

Oradea 1933

S U M A R

Editorial.....	2	Fericitul Vladimir Ghika	
”Să pregătim leagănul inimii”.....	4	rugăciune de întâmpinat	
În amintirea Episcopului		Crăciunul.....	14
Demetriu Radu - 100 de ani		Postul Crăciunului cu familia.....	16
de la intrarea în Eternitate.....	5	Starea spirituală într-un	
Pagini bilingve.....	10	altfel de Crăciun.....	18

„Să pregătim leagănul inimii”

Era un marianist, locotenentul Gabriel O’Byrne, comandant al submarinului Cune. Într-o zi, în vremea persecuțiilor religioase, acum 30 de ani, în Franța, discuta chestiuni religioase cu ofițerii. Singur, calm și hotărât, mărturisea pe Cristos. Cu mai puțin sânge rece, un alt ofițer i se pune în față: „O’Byrne! îi strigă, cum poți crede? Admiți tu Neprihănită Concepere? Cu adevărat crezi tu? Răspunde!”

Liniștitul gigant, care nu știa să se retragă din fața unei responsabilități, își dădu seama că răspunsul, laș sau mândru, îi angajează viitorul, cu tăria stoarsă din amintirea actului său de consacrare mariană, răspunse; „Da! Eu cred!”

O religioasă tăcere învăluie pe cei ce discutau pe bord. Locotenentul trăia consacrarea mariană, și viața lui a impus tuturor admirația.

Tinere, cugetă: în luna aceasta avem recunoașterea publică a *Curățeniei fecunde: Neprihănită Zămislire* a Sfintei Fecioare și *Nașterea lui Isus*: 9 și 25 decembrie. Reflectează puțin.

Mii de ani Dumnezeu i-a pregătit pe oameni ca să-L primească pe Cristos și nu a venit Isus decât într-

un *Chivot* fără de păcat: în *Fecioara Maria. Curățenia este leagănul Lui*. Tot ce nu este *curat* respinge pe Isus. Tot ce este curat atrage pe Isus.

Lumea era *murdară*, se târăgăna în păcatele vâscoase. Ea nu a putut să-L primească. Zice Scriptura: „*nu aveau loc în casă*”, de aceea „*l-au pus în iesle*”.

Oamenii nu au loc pentru Isus Domnul. Și tu, tu ai loc pentru Isus în sufletul tău? Nu este decât un *loc* în tine pentru El, *locul curățeniei*. Pregătești tu locul acesta?

Isus se va naște în sufletul tău, când te vei ști îmbrăca în *virtutea Fecioarei Maria*. Trebuie să ai în tine din sufletul Mariei ca să poți fi leagăn al Regelui regilor. Isus nu vine decât unde întâlnește pe Maria Neprihănită.

Cinstea către Sfânta Maria Neprihănită e cinstea către Tronul viu al lui Isus, pe care voim să-l pregătim în noi, ca primirea ce i-o facem să fie demnă de El. Numai Fecioara e demnă de Isus. Numai sufletul îmbrăcat în haina de nuntă a virtuților Ei e vrednic de Isus. *Tinere, învăluie-te în cea concepută fără de păcat*. Așa se va face Crăciun în inima ta.

Episcop Ioan SUCIU

În amintirea Episcopului Demetriu Radu

100 de ani

de la intrarea în Eternitate

1861-1920

„Să i se păstreze cu recunoștință memoria și cu evlavie să i se facă pomenirea”, spunea Episcopul Clujului și al Gherlei, Iuliu Hossu, când așeza sicriul Episcopului de Oradea, Demetriu Radu, în cripta din Biserica Greco-Catolică din Rădești, ca acolo „să se odihnească până la obșteasca înviere”.

În șirul anilor care au urmat, Biserica a avut timpul ei pentru Episcopul Demetriu Radu, cu recunoștință i s-a păstrat memoria și cu evlavie, în rugăciune, i s-a făcut pomenirea de către Episcopii și credincioșii Eparhiei de Oradea. Au fost și ani mulți în care rugăciunea s-a unit cu jertfa Episcopilor din închisori și rugăciunea acestora cu jertfa Episcopului Radu, care, la 8 decembrie 1920, a fost ucis de bomba criminală pusă în Parlamentul României, unde Episcopul, vicepreședinte la Adunarea Națională de la Alba Iulia, 1 Decembrie 1918, era în calitate de senator de drept.

La a 100 de ani de la intrarea Episcopului Demetriu Radu în Eternitate, cerem timpului un popas... Popas pentru o privire asupra anilor ce au trecut și pentru a scruta anii care se deschid. Timpul discerne oamenii

și faptele lor cu cât ne îndepărtăm de vremea în care au trăit.

Însă timpul nu i-a risipit Episcopului „lucrarea”, chiar dacă s-a încercat; câtă vreme ea a durat în inimile oamenilor, continua să creeze tot ce este sfânt și drept, încât, de la nedreptatea de ieri, s-a ajuns la dreptatea de astăzi și de mâine.

„A semănat și a aprins multă
(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

lumină și dragoste de Dumnezeu în toate zilele vieții sale”, observa Prof. dr. Constantin Pavel. A iubit Biserica Romei, Una, Sfântă, Catolică și Apostolică, din care făceau parte și românii, care, prin Sfânta Unire cu Roma, la 1700, „s-au reîntors la calea adevărului”, având deschis totodată și „drumul spre ridicarea neamului (...) la cultură și înflorire”.

Întreaga viață, Episcopul Radu a simțit în suflet recunoștință pentru Biserica Romei care l-a format și a mărturisit această recunoștință la Jubileul unui sfert de veac de la hirotonirea de preot, cu ocazia sfințirii bisericii de la Rădești, ctitorită de Preasfinția Sa: *„umilul fiu al satelor voastre încă îi datorește tot ceea ce mare, nobil, puternic s-ar găsi în inima lui. Am ridicat acest sfânt lăcaș spre mărirea lui Dumnezeu, prin pogorârea Spiritului Sfânt, pentru Unirea românilor cu Sfânta Biserică a Romei celei vechi”.*

„L-am revăzut cu ochii sufletului meu pe oratorul plin de avânt și gesturi largi aristocratice”, susținând cauza Bisericii sale, spunea Mitropolitul Alexandru Nicolescu.

Tot *„cu ochii sufletului”,* Preasfinția Sa Virgil Bercea readuce imaginea Episcopului Radu prin vocea *„Bisericii Mărturisitorilor și a Martirilor”:* *„Episcopul Demetriu Radu venea din <Capitala jertfelor românești, Blajul>, ai căror Arhierei,*

formați în spiritul Școlii Ardelene, transmis prin generații, au servit cu toată ființa lor Biserica și neamul, uneori cu prețul vieții. Ori de câte ori facem popasuri pe drumurile Istoriei Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, Biserica credinței noastre, ne întâmpină jertfa. Jertfa este și moartea tragică a Episcopului Eparhiei de Oradea, Demetriu Radu, la 8 decembrie 1920, în Parlamentul României, unde, în calitate de senator de drept, prin profunzimea gândului și puterea cuvântului intervenea pentru cauzele drepte și bune ce trebuiau îndeplinite”.

Demetriu Radu s-a născut în 1861, în comuna Rădești (Uifalău) de pe lunca din stânga văii Mureșului, în apropiere de Aiud și Teiuș, într-o familie de țărani, care trăia în credința și învățătura Blajului, așa cum au trăit-o de veacuri strămoșii lor. Este ambianța în care s-a format viitorul Episcop Radu și fratele său mai mic, viitorul Canonic Iacob Radu.

Potrivit timpului, a primit o educație temeinică în școlile catolice pe care le-a urmat: Școala Franciscanilor din Aiud și Liceul „Sf. Vasile cel Mare” din Blaj, unde, în lumina Catedralei, a învățat mult și temeinic, a învățat și știința de a-și îmbogăți permanent orizontul cunoașterii. Treptat, a descoperit sentimentul apartenenței la o Biserică ai cărei oameni au crezut într-un ideal

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

și cu seriozitate, muncă, trecând peste orice obstacole, au dăruit Bisericii și neamului, prin sacrificii, valori spirituale și culturale fundamentale, odată cu un anumit mod de viață definit prin simplitate și modestie.

Acesta este Blajul sau „*momentul Blajului în istoria noastră chinuită de asupriri și umbre și momentul acesta - devenit stil - trece dincolo de timp*”. Prin el se distinge Școala Ardeleană. Și Biserica îl transmite peste veacuri.

Astfel se explică adaptarea tinerilor plecați pentru studii de la Blaj la Roma și Viena, de pe băncile Liceului „Sf. Vasile cel Mare” - trunchiuri de copaci abia șlefuiți - la institutele catolice de înaltă spiritualitate și prestigiu, printre ei și Demetriu Radu. A fost trimis de Mitropolitul Ioan Vancea de Buteasa la „Colegiul De Propaganda Fide” din Roma, unde a obținut și doctoratele în Teologie și Filozofie. La absolvire, Papa Leon al XIII-lea, „*în semn de recunoaștere a calităților excepționale ale viitorului preot*”, i-a dăruit o medalie de aur.

La Roma, în timpul celor șase ani de studii, și-a format o cultură cuprinzătoare, pe care a îmbogățit-o de-a lungul anilor, ajutat și de cunoașterea mai multor limbi: latina, italiana, franceza, germana și maghiara.

În 1885, Demetriu Radu a fost hirotonit preot, la Roma - „*preot care l-a căutat pe Dumnezeu și a trăit*

pentru El”.

Mitropolitul Ioan Vancea l-a delegat paroh la București, pentru credincioșii greco-catolici. Apreciat de Arhiepiscopul romano-catolic Paul Iosif Palma, este numit profesor la „Seminarul Teologic Romano-Catolic” din Capitală.

Predicile sale ținute în Catedrala „Sf. Iosif” au fost ale unui orator de excepție și primele în limba română - se predica în germană, italiană și franceză. Fiind ascultate și de ortodocși, parohul uniților a ajuns să fie cunoscut și prețuit, reușind astfel să aștearnă calea pentru ridicarea primei Biserici Greco-Catolice în București. Pentru tactica și iscusința sa diplomatică, Regele Carol I i-a solicitat ajutorul în relațiile diplomatice cu Vaticanul.

În noiembrie 1896, Împăratul Franz Josef îl numește Episcop de Lugoj, iar Papa Leon al XIII-lea, prin Bula emisă în 3 decembrie din acel an, l-a confirmat. Consacrarea de Episcop a avut loc în Catedrala din Blaj de către Mitropolitul Victor Mihali de Apșa, Episcopul Mihai Pavel de Oradea și Monseniorul Hornstein, Arhiepiscopul romano-catolic de București.

A păstorit Dieceza de Lugoj din 1897 până în 1903, când a fost chemat la „*strălucitul Scaun de Oradea*” ca să îmbogățească șirul Arhierilor aleși pentru tăria spirituală și forța caracterului, pentru felul de a gândi,
(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

pentru echilibrul interior și biruința zilnică asupra lor înșiși, pentru cultură și puterea jertfei.

Privind anii de episcopat ai Preasfinției Sale Demetriu Radu, se poate reconstitui gândirea și contribuția sa la trăirea și transmiterea credinței, a moralei creștine, după cerințele „Fericirilor”, la crearea și răspândirea culturii creștine - cale de căutare a lui Dumnezeu și speranță.

Ca Episcop al celor două Dieceze, a însuflețit viața spirituală, cuvântul său ajungea și în cele mai îndepărtate parohii, era ascultat și urmat. „*A ctitorit biserici în care să-l lăudăm pe Dumnezeu, să ne găsim un drum, un parcurs al sufletului pentru a ne desăvârși ca creștini și oameni*”, remarcă Preasfinția Sa Virgil Bercea. Și preocuparea era mult mai veche, în anii când a fost vicar al Hațegului, a mărit și restaurat Mănăstirea Prislop, centrul de pelerinaj pentru Dieceza de Lugoj (încă neretrocedată, la fel ca Bixadul, Nicula, Drăgești...).

La Oradea, a preluat și a continuat proiectele Episcopului Mihai Pavel, pe care l-a urmat și de care îl lega o aleasă prietenie, în care diferența de vârstă (34 de ani) nu a însemnat nimic. A cunoscut dragostea și grija Episcopului orădean pentru învățământul confesional, mai ales pentru școlile din Beiuș. Și primul gând al noului Episcop a fost să realizeze dorința Episcopului Pavel pentru dezvoltarea școlilor din Beiuș. Acesta a fost începutul: a ridicat o

clădire nouă „Liceului Român Unit de Fete”, cu săli de clase și laboratoare spațioase, moderne și luminoase, și a mărit clădirea „Internatului Pavelian de Băieți”.

La Oradea, în 1914, în mijlocul curții spațioase a Seminarului Leopoldin, pune temelia viitoarei „Academii Teologice” și „Decretul de fondare” consfințește evenimentul: „*Demetriu Radu, din îndurarea lui Dumnezeu și grație Sf. Scaun Apostolic, Episcop greco-catolic român de Oradea (...) - Înconjurat de membrii Ven. Capitulului a Bisericii Catedrale, întru ființa de față a unei mulțimi de preoți și de cucernic popor credincios, pus-am piatra de temelie la această zidire, carea se ridică toată cu a noastră cheltuială, Seminar teologic pentru aleșii Domnului*”. Din cauza războiului, terminarea edificiului și inaugurarea „Academiei Teologice” au întârziat, s-au făcut în anul 1924 de către IPS. Valeriu Traian Frențiu.

A dat atenție deosebită „Reședințelor Episcopale”, a construit noi edificii la Beiuș și Stâna de Vale, unde a ridicat mai multe clădiri și a modernizat pe cele vechi.

A înălțat „Palatul Episcopiei Greco-Catolice de Oradea”, „*gândit de arhitectul orădean, Kalman Rimanoczy într-un stil eclectic dar cu elemente preponderent neogotice*”, o împletire rafinată de mare artă între mai multe stiluri: romanic, rococo,

(continuare în pag. 9)

baroc cu neogoticul amintit.

Mai mult decât orice și în pofida tuturor loviturilor primite, „Palatul Episcopiei Greco-Catolice de Oradea” este simbolul spiritual al trăiniciei credinței noastre, un izvor de lumină nestinsă și de cultură.

Palatul a fost inaugurat la 11 iunie 1905 și a găzduit în 1919 pe Regele Ferdinand și pe Regina Maria.

Pentru meritele sale deosebite a primit titlul de „conte roman” și „asistent” al Scaunului Pontifical și i-a fost conferit „Paliul Arhiepiscopal”.

La 8 decembrie 1920, Țara a pierdut pe unul dintre cei mai mari bărbați ai săi, pe Episcopul Demetriu Radu. Episcopului și ministrului Dimitrie Greceanu, mort și el în atentatul din Parlament, li s-au făcut funeralii grandioase.

Acasă, la Oradea, Biserica își aștepta Episcopul. Într-o ordine exemplară, de la gară până la Catedrală, un cordon de oameni Mitropolitul Vasile Suci, Episcopi, preoți și credincioși au însoțit sicriul. În Catedrală s-a oficiat Liturghia pontificală. În cuvântul său, Canonul Ilie Stan spunea vorbe mari, a căror sens nu s-a pierdut: *„Martir al ordinii sociale, martir al unității noastre naționale, martir al datoriei, figura măreață a Episcopului Radu va străluci de-a pururea în fața generațiilor de astăzi și de mâine”*. Și a continuat: *„Noi nu vom zice < să-ți*

fie țărâna ușoară>, căci doar flori vor crește de-a pururi pe țărâna ta, florile recunoștinței... ”

Sicriul a fost depus în cripta Catedralei „Sf. Nicolae”, de unde, a fost dus în cripta „Bisericii Greco-Catolice din Rădești”, ridicată de Episcopul însuși, biserică - monument de artă, pictată de renumitul Octavian Smigelschi.

Sfințirea Bisericii s-a făcut la 17 iunie 1910, când Preasfinția Sa a sărbătorit 25 de ani de la hirotonirea sa de preot. În predica rostită a făcut mărturisirea de credință a Bisericii dăruite: *„Biserică Una, Sfântă, Catolică și Apostolică”*, și a lăsat localnicilor cuvintele testamentare: *„Să păziți această Biserică, ochii voștri să fie neadormiți și silința voastră crescând să crească întru păzirea acestei scumpe moșteniri, ca întreagă să o puteți lăsa pe urmă urmașilor voștri”*.

Astăzi comemorăm un Episcop greco-catolic, pe Demetriu Radu, a cărui viață a fost o dăruire și o jertfă. În urmă cu un an, la Blaj, Papa Francisc a beatificat pe cei șapte Episcopi Martiri ai Bisericii Greco-Catolice, alte vieți dăruite, alte jertfe ale *„Bisericii Martirilor și Mărturisitorilor”*. Avem în față *„testamentele”* scrise sau nescrise ale acestor Episcopi cu viață sfântă... Să le citim din când în când și să privim împlinirea lor: *„...Silința voastră crescând să crească întru păzirea acestei scumpe moșteniri:*

(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

- Un eveque dans les geoles communistes -

„Les fetes de Noel 1950 approchaient. Nous etions assaillis de souvenirs. Nous organisames un programme de chants de Noel et de meditations pour le soir de la fete. Mgr. Ioan Suciu avait un don special pour exprimer poetiquement et de facon emouvante tout ce qu’il meditait.

Le soir tant attendu arriva. Nous chantions a voix basse et ecoutions des recits de Noel. Soudain des pas se firent etendre dans la couloir et la porte s’ouvrit. C’etait sans doute le gardien qui avait averti l’officier de garde plutot emeche. Il entra revolver en main. S’adressant a Mgr. Suciu, il le smma de se coucher, mais nous y opposames. Il nous menca alors de tirer en nous imposant silence. Apres son depart, Mgr. Ioan Suciu remarqua tranquillement: <il ne pouvait y avoir de Noel sana Herode!>

C’est ainsi que fut interrompue notre fete.

Mais qui pouvait faire obstacle au vol invisible des pensees?

Entendu sur nos lits, les yeux fermes, nous revenions en arriere dans le temps. Nous retrouvions l’atmosphere chaude de l’enfance, quand au milieu du groupe des <colindători>, nous nous enfoncions dans la neige en chantant sous les fenetres: <Oh! quelle merveilleuse nouvelle...”>

Tard dans la nuit, apres un moment de reve, nous fumes rappeles a la realite par une sensation de faim qui nous torturait en permanence. Ainsi se passa la fete de Noel de 1950. Nous ignorions qu’en dehors de la prison, en Roumanie, on avait aussi interdit d’aller dans les rues en chantant Noel. La dictature staliene avait commence, avec bien des larmes et de la douleur pour le peuple roumain”.

(a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„Să pregătim leagănul inimii”

- Un episcop în închisorile comuniste -

Se apropiau Sărbătorile Crăciunului din 1950. Amintirile ne copleșeau. Stabilim un program de colinzi și meditații pentru seara de Crăciun. Episcopul Ioan Suciu avea un dar deosebit de a expune poetic și emotiv tot ce medita.

A sosit seara mult așteptată. Am colindat încet și ne-am istorisit obiceiurile de Crăciun. Deodată se aud pași pe coridor și ușa se deschide. Probabil gardianul l-a anunțat pe ofițerul de serviciu, care era puțin băut; acesta a intrat cu pistolul în mână. L-a îndreptat spre Episcopul Suciu și l-a somat să se culce, dar noi n-am vrut. Atunci ne-a amenințat că trage, impunându-ne tăcere. După plecarea puterii, Episcopul Suciu a remarcat liniștit:

- Nu se putea Crăciun fără Irozi!

Așa ne-a întrerupt Sărbătoarea.

Dar cine poate opri zborul nevăzut al gândurilor?

Întinși pe paturi, cu ochii închiși, ne întorceam în timp. Ne regăseam în atmosfera caldă a copilăriei, când în mijlocul cetei de colindători ne afundam în zăpadă, cântând pe la geamuri: „O ce veste minunată...”

Târziu în noapte, după un timp de visare, ne trezea la realitate o senzație de foame care ne chinuia permanent.

Așa s-a sfârșit Crăciunul anului 1950. Noi nu știam că și în afară de închisoare, în România, s-a interzis colindatul pe străzi. Începea dictatura stalinistă, cu multe lacrimi și durere pentru poporul român.

(va urma)

(urmare din pag. 9)

CREDINȚA și BISERICA!

„La acest ceas comemorativ reînvie în sufleul nostru imaginea Episcopului care a condus cu credință, inteligență, curaj, demnitate și devotament, timp de 17 ani Eparhia noastră. A iubit Biserica Romei, fericit de a fi printre fiii ei, după credința creștinească ce o mărturisim. A avut un suflet mare și cutezător, așa cum au toți aceia care iubesc oamenii și sunt capabili de dăruire”, ne amintește Preasfinția Sa Virgil Bercea.

„Episcopul Demetriu Radu rămâne unul din cele mai nobile modele de viață. Întregul său mesaj creștin și uman ajunge până la noi, fiind tot atât de actual astăzi ca pe vremea sa...”

Indiferența, uitarea, regăsirea, recunoștința și prețuirea, sentimente trăite față de Episcopul Radu de-a lungul celor 100 de ani, ne tulbură gândirea. Lumea de astăzi este tulburată și ea, dar chiar tulburarea și nesiguranța în care trăim pun în lumină adevăratele valori și Episcopul Demetriu Radu este una din acestea. Datoria ne cheamă să luăm în mâini „*cununa de roze și de spini a recunoștinței*”, să o depunem pe mormântul Arhiereului, să ne împreunăm mâinile și să ne plecăm sufletul pentru iertare și rugăciune: „*Cu sfinții odihnește, Cristoase, sufletul adormitului servului Tău, Episcop Demetriu Radu, și dăruiește-i fericirea veșnică, răsplata celor drepți*”.

Otilia BĂLAȘ

Plugușor de binecuvântare

Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin, vă bucurați,
Că ni s-a născut ISUS
Dar curat, venit de SUS,
Să ne fie de IUBIRE,
SĂNĂTATE, ÎMPLINIRE
În tot ce e BUN și BINE,
Să ne fie casa plină
De belșug de HAR-LUMINĂ,
Inima deschisă, vie,
Spre IUBIRE din IUBIRE
Pentru toți și dinspre toți,
Zâmbet cald, BUNĂVOIRE,
Cu ISUS- MARIA- IOSIF
Zi de zi în ARMONIE,
Anul tot trăit cu drag,
Spre a dobândi prin Ei
HARUL cel de MULȚUMIRE
La anul și la mulți ani !!!

Maria-Mirela FILIMON

„După harul de Crăciun” -1886-1887-

„...A trebuit ca Bunul Dumnezeu să facă un mic miracol pentru a mă face să cresc într-o clipă și acest miracol s-a produs într-o noapte neuitată de Crăciun, în acea noapte luminoasă, care face să strălucească minunățiile Treimii Sfinte. Isus, scumpul Pruncușor de o oră venit pe lume, a schimbat noaptea sufletului meu în torente de lumină. În noaptea în care s-a făcut slab și suferind pentru iubirea mea, El m-a făcut puternică și curajoasă, m-a înveșmântat cu însemnele blazonului său și din acea noapte binecuvântată n-am mai fost învinsă în nici o luptă, ci, dimpotrivă, mergeam din izbândă în izbândă, și deveneam, ca să spun așa, ca un uriaș care aleargă pe drumul lui... Izvorul lacrimilor mele a fost secăt și nu s-a mai deschis decât rareori și cu greu,

îndreptățind aceste cuvinte care mi-au fost adresate: „<Plângi atât de mult în timpul copilăriei, încât mai târziu nu vei mai avea lacrimi!>

Harul de a ieși din copilărie, într-un cuvânt, harul totalei convertirii, l-am primit în ziua de 25 decembrie 1886.

În această noapte de lumină a început a treia perioadă a vieții mele, cea mai frumoasă dintre toate, cea mai împlinită de harurile Cerului... Ceea ce n-am putut face în 10 ani, a săvârșit Isus într-o clipă, mulțumindu-se cu bunăvoința mea care nu a lipsit niciodată. Asemenea Apostolilor, puteam să-i spun: <Doamne, am pescuit toată noaptea fără să prind nimic>. Mai îndurător cu mine decât a fost cu ucenicii săi, Isus luă El însuși năvodul, îl aruncă și-l trase plin de pești... A făcut din mine un pescar de suflete. Am simțit o mare dorință să trudes la convertirea păcătoșilor, dorință pe care nu o mai simțisem cu atâta însuflețire... Într-un cuvânt, mi-am simțit inima cuprinsă de iubire, nevoia de a uita de mine pentru a dăruia bucuria, și, începând de atunci, am fost fericită!”

Sfânta Tereza a Pruncului Isus, „Istoria unui suflet”.

Fericitul Vladimir Ghika

- rugăciune de întâmpinat Crăciunul -

„Maică Sfântă, ajută-mă, învață-mă să am grijă de Isus!”

Acestea sunt cuvintele - rugăciune a Fericitului Vladimir, care **s-a născut în Sfânta zi de Crăciun, 1873.**

Nimic nu este „lăsat la întâmplare” în viața noastră, fiindcă suntem fii și fiice ale unui Tată al Iubirii și Ordinii, pe care uneori Îl numim Providență. Vladimir a fost **copilul Său** preaiubit, așa **cum El și l-a dorit** pentru a putea să dea mărturie despre **Adevăr**, despre ce este **Iubirea**, ce este **Slujirea**, ce este **Jertfa**, ce este **Viața trăită din plin întru EL, cu El și pentru El.**

Tot ce a reușit să ne lase ca moștenire acest prinț Ghika este un dar ceresc. Un dar pentru Crăciunul fiecărei zile din viața noastră pe care ne-o dorim trăită cu Isus, în bucuria Tatălui Ceresc și darul Spiritului Sfânt, fiindcă știm că de acolo ne vine harul de a fi cu adevărat fericiți.

Noi înțelegem, gândim Crăciunul ca venirea pe lume a Fiului lui Dumnezeu, micul prunc Isus, ce va crește în această lume a noastră pentru a ne fi Învățător spre devenire întru cele bune, Pildă și Miel blând jertfit spre Mântuire. Știm, cunoaștem, am auzit, am citit dar, reușim oare să chiar vrem să înțelegem, să lăsăm să ne pătrundă în inimă darul acesta al VIETȚII, reușim oare să Îi MULȚUMIM?

Copilul Vladimir, care va deveni Monseniorul, Sfântul, cum l-au numit cei ce s-au învrednicit de a-l cunoaște, tot prin dar ceresc, a reușit ! Din plin! A fost martor viu al Iubirii, Înțelepciunii, Slujirii și Jertfei lui Isus, fratele său, prin tot ce a trăit și dăruit și el, necondiționat.

Crăciunul este sărbătoarea bucuriei! Astfel ar trebui să ne-o dorim, s-o cunoaștem, să o întâmpinăm fiecare, cu bucuria împlinirii unei mari așteptări, care nu poate dezamăgi. Fericitul Vladimir Ghika a trăit toată viața Crăciunul. A fost martor, unul din oamenii de bunăvoie anunțați de Îngeri în Noaptea Sfântă. El **a transmis** prin simpla sa prezență, prin atitudine, vorbe, prin înțelepciunea, prin bogăția cunoșterii și mai ales prin darul dobândit la Sfânta Jertfă de pe Altar, **prezența reală a lui ISUS.** El a fost și continuă să fie, pentru cei ce doresc să-l cunoască, un exemplu, o cale de a ajunge la nașterea întru viața veșnică, spre bucuria adevărată, trăită acum, aici, fiecare în timpul său, în împrejurările date și oamenii pe care i-am primit să ne fie alături, **DĂRUIND. Crăciunul este despre ISUS și despre DAR!**

Fiecare din scrierile lui Vladimir Ghika e un dar și un prilej de a medita la înțelepciunea simplă,

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

firească, la frumusețea și bucuria cuprinsă în tot ce ne înconjoară, în lumea aceasta, creația lui Dumnezeu-Iubire. În volumul „*Gânduri pentru fiecare zi*” găsim zeci și zeci de mici daruri-bijuterii ce ne pot lumina ziua. Să le primim și să ne bucurăm de ele:

„Dumnezeu ne dăruiește mereu, în noi, ceva mai mult decât ceea ce suntem.”

„Cine-L servește pe Dumnezeu servește la toate și tuturor.”

„Cu Dumnezeu putem fi, ca și Dumnezeu, pretutindeni.”

„Dumnezeu se servește de toate ca să ne aducă la EL și să ne picure din bucuria Lui în bucuria noastră.”

„Cerul e când nu vom fi altceva decât bucurie și când bucuria lui Dumnezeu va fi bucuria noastră.”

„Cum să-i părăsească Dumnezeu pe cei ce nu-L părăsesc?”

„Ia-L pe Dumnezeu cu tine și umblă! Ce ți-ar mai putea lipsi? El le înlocuiește pe toate și încapă în orice loc.”

„În vederea singurei vieți care contează, nu depindem decât de Dumnezeu și de noi înșine.”

Să ne rugăm și noi Preacuratei noastre Mame să ne ajute, să ne învețe cum să avem grijă de Isus ca EL să rămână cu noi, ocrotit, sănătos și vesel nutrind în inimile noastre darul darurilor, **BUCURIA IUBIRII**.

Maria-Mirela FILIMON

Iată vin colindători

Aranjament de Tiberiu Brediceanu

Iată vin colindători,
Florile dalbe,
Noaptea pe la cântători,
Florile dalbe.

Și ei vin mereu, mereu,
Florile dalbe,
Și-l aduc pe Dumnezeu,
Florile dalbe,

Dumnezeu adevărat,
Florile dalbe,
Soare-n raze luminat,
Florile dalbe, florile dalbe.

Iată vin colindători,
Florile dalbe,
Noaptea pe la cântători,
Florile dalbe.

Postul Crăciunului cu familia

Dumnezeu ne spune că își dedică timpul pentru noi.

Suntem obișnuiți nu doar să spunem, ci și să răspundem tuturor că „nu avem timp“ ..., deoarece ritmul vieții de zi cu zi a devenit frenetic..., însă trebuie să ne oprim, trebuie să deschidem ochii și să vedem că Dumnezeu ne dă din timpul Lui, are timp pentru casa noastră,

În așteptarea evenimentului Betleem trăit de Maria, primul Post al Crăciunului, primul post de acest gen din istorie, putem găsi asemănări cu timpul postului în care suntem chemați să trăim în familie, ca familie.

Înțelegem că acest timp de așteptare este un dar de la Dumnezeu, un cadou făcut să atragă după sine o logică a cadourilor.

Ce să-i dau aproapelui?

În primul rând, Dumnezeu își dă din timpul Său. Dumnezeu îi dă din timpul Său Mariei, îi dedică timp pentru a intra în viața ei și a o face capodoperă a harului. Postul Crăciunului este, prin definiție, un timp al harului. Un moment nu numai de așteptare, ci și de pregătire în vederea unei extraordinare întâlniri. În puține cuvinte, în timpul Postului,

pentru familia noastră, pentru întreaga umanitate, acum regăsită într-un singur termen: vulnerabilă! Cu toate acestea, noi avem întotdeauna prea puțin timp, mai ales pentru Domnul, nu avem timp să facem cunoștință cu El și să-L căutăm, de fapt, tot mai puțini doresc să-L găsească în Noaptea Crăciunului care ar putea deveni pentru noi zi a Învierii.

Așadar, postul este o ocazie de a-i da timp lui Dumnezeu și aproapelui. De a-i da timp să mă găsească, să îl găsesc, să îi deschid ușa sufletului meu sau chiar ușa camerei de zi unde familia este reunită pentru a sărbători un moment istoric mult prea neînțeles.

Să ne întoarcem ochii spre Mamă, spre Maria, în a cărei viață Dumnezeu nu intră fără vreun motiv,

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

ca un vulcan ce dorește ca viața ei să nu fie “la modă”, ci erupe în ea dorința de a colabora împreună pentru un bine “mondial”, universal, care poate să schimbe firul sorții.

Isus însuși se face trup în pântecele fecioarei Maria, transformă pântecele ei într-un tabernacol, primul tabernacol uman, transformă trupul Mariei într-un templu al prezenței Sale, astfel Postul devine timpul lui Dumnezeu în care vrea să se facă prezent în casele noastre, aducându-ne binecuvântarea, El rămâne acolo unde este acceptat de inimile oamenilor, oameni, care, la rândul lor, se acceptă între ei.

Maria îi oferă bucurie Elisabetei la vizita ce i-o face, însă bucuria ei izvorăște atât de la primirea lui Isus în pântecele și viața sa, cât și din acceptarea unui măreț plan de iubire a lui Dumnezeu. Totul se poate exprima prin misterul evenimentului Emanuel, Dumnezeu este cu noi, este aproape de noi, mereu. Această apropiere a lui Dumnezeu nu este o chestiune de spațiu și timp, ci o chestiune de iubire experimentată, o iubire care apropie, care unește. Așadar, iubirea devine pomul care rodește fructul bucuriei, iar în familie bucuria este fructul gingășiei, al afecțiunii, al tandreței, al dragostei împărtășite.

Ce să-i dau lui Isus?

Să ne gândim la ceea ce-i putem

oferi și noi lui Isus, noi ca indivizi, ca familie, ceva care să fie insuficient, imperfect, rupt, egoist, rău, mincinos, pentru ca El să le îndrepte prin iubire și iertare, ca să-și poată îndeplini misiunea pentru care s-a apropiat de noi!

Spre evenimentul Betleem călătoria este lungă, iar în timpurile pe care le trăim azi pare mult prea obositoare, însă important este să mergem. Chiar dacă, în loc de un Dumnezeu glorios, întâlnim fragilitatea umană a cunoscătorilor noștri, să înlăturați ispita cum că ați greșit drumul. Fiindcă din acel prim Crăciun trăit de Maria, giulgiul slăbiciunii și ieslea sărăciei au devenit noile simboluri ale atotputerniciei lui Dumnezeu.

Să pășim, fără teamă pe calea Postului, spre Betleem. Crăciunul din acest an ne va face să-l găsim pe Isus în dragostea familiei noastre și, împreună cu El, să găsim cheia existenței noastre, bucuria de a trăi, gustul esențialului și al lucrurilor simple, izvorul păcii, bucuria dialogului, plăcerea colaborării, dorința de angajament, experiența adevăratei libertăți și tandrețea rugăciunii.

Astfel, nu doar cerul acelei nopți, ci și cel al sufletului nostru va fi luminat cu stele, iar din inima noastră se va revărsa speranța!

Pr. Traian DOBRATĂ

Starea spirituală într-un altfel de Crăciun

„Întru aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său, cel Unul Născut, L-a trimis în lume, ca prin El viață să avem”. (1 Ioan 4,9)

Sf. Ap. și Evanghelist Ioan, ucenicul cel iubit care a pus capul pe pieptul Mântuitorului la Cina cea de Taină, ne descrie atât de frumos strălucirea acestei Sărbători: „Și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi și am văzut mărirea Lui, mărirea ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și adevăr”. (Ioan 1,14)

Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu, Cel de o ființă cu Tatăl, cel veșnic și necuprins de marginile lumii, se naște într-o ieseală săracăcioasă ca să ne facă vrednici de viața veșnică.

Cel ce îmbracă cerul ca și cu o haină și poartă de grijă întregii făpturi este purtat în brațele Preacuratei Fecioare Maria, ca să ne sfințească crâmpeliul acestei vieți de pe pământ.

Isus Cristos a venit în lume ca să ne arate prin El iubirea lui Dumnezeu și „ca prin El să avem viață”. Dușmanul cel mai mare al vieții a fost și rămâne moartea, mai ales moartea cea veșnică pe care o aduce păcatul. De aceea, și dorința cea mai fierbinte a sufletului omenesc este de a fi viu și nemuritor. Isus Cristos a venit în lume ca „prin El viață să avem”. Însuși a spus despre Sine că a venit „ca lumea viață să aibă și mai multă să aibă”. (Ioan 10,10).

Venirea Fiului lui Dumnezeu în lume o celebrăm, anul acesta, altfel. În vreme de pandemie-- o perioadă grea pentru întreaga lume. Toată omenirea are de suferit prin faptul că s-au restrâns foarte multe drepturi și libertăți de mișcare, de acțiune. Pentru credincioșii practicanți este mai trist, pentru că biserica s-a mutat de pe planul social pe planul individual. Pandemia obligă credinciosul să-și trăiască în spațiul intim credința, fără să mai aibă posibilitatea să și-o manifeste în spațiul public. Pentru noi toți este o perioadă a încercărilor, a reflecțiilor și a cugetărilor interioare, gândindu-ne la faptul că totul este trecător, efemer și că noi, de fapt, proiectăm în viața religioasă veșnicia.

Dar, dacă Dumnezeu a îngăduit-o, ea trebuie privită așa cum este, înțelegându-ne propriile slăbiciuni în această situație. Biserica îndeamnă pe credincioși ca, în vremea aceasta de distanțare fizică, să se apropie mai mult în spirit unii de alții. Este clar că poate eram prea împrăștiați. E vorba de o împrăștiere a minții și a sufletului, așa încât nici nu mai știam care lucruri erau mai importante dintre cele pe care le aveam de făcut. De aceea, pandemia trebuie privită ca pe o altă situație excepțională îngăduită de Dumnezeu, din care trebuie să învățăm ceva, mai

(continuare în pag. 19)

cu seamă cum să ne rugăm, cum să dăm o mai mare valoare și intensitate rugăciunii. Deci, viața noastră spirituală s-a șubrezit, a slăbit.

Starea spirituală este o stare care ar trebui să existe în fiecare dintre noi.

Trecem prin „greutatea” Sărbătorilor pe care o simțim fiecare, mai cu seamă, la masă. Dar situația actuală ne face să înțelegem că sărbătoarea o simțim cu adevărat în altarul inimii noastre, care devine ieszle curată pentru Cristos.

Starea de spiritualitate este starea care străjuiește în noi, deși ne este greu să o înțelegem ca atare. Așteptăm ca primul pas să-l facă cel de lângă noi, pentru că noi avem de multe ori orgoliul sau egoismul de a nu ne privi în față. Spiritualitatea ne dă această posibilitate de a ne privi în față. Este greu să te privești în față când, poate, nu ai nimic de văzut sau

când întotdeauna îl vezi pe celălalt, mai bun sau mai rău, întotdeauna într-un fel de competiție cu tine. Dar adevărata competiție este doar cu tine însuți. Când ajungi să te înțelegi pe tine, urci spre Dumnezeu. A urca spre Dumnezeu înseamnă să te descoperi pe tine în stare naturală, căci toate celelalte, după cuvântul Scripturii, „ți se vor adăuga”, dar ți se vor adăuga în măsura iubirii tale, pentru că și Cristos a venit din iubire pentru noi și dintr-o iubire jertfelnică, așa cum și cei 14.000 de prunci uciși în Betleem au fost tot într-o iubire jertfelnică. Faptul că s-au jertfit fără păcat, demonstrează că și Cristos a venit fără păcat pentru noi, ca să ne ridice la o înaltă stare spirituală și iată că a fi natural înseamnă să mergi către Dumnezeu, înseamnă să te întorci la starea ta de om, de purtător de Cristos.

Sunt multe întrebări care străjuiesc în noi și vor mai străjui încă multă vreme și care, dincolo de această superficialitate în care ne aflăm, ne duc la adevărul că există starea naturală, la care ne chemă totuși Cristos azi, mâine și în veci.

Să încercăm să pășim spre Dumnezeu, să-l primim în inimi sincere și curate pe Pruncul Sfânt, făcând roade vrednice de pocăință, după cuvântul Sf. Ioan Botezătorul și toate celelalte ni se vor adăuga nouă.

Pr. Mircea OPRIȘ

DE SĂRBĂTOARILE CRĂCIUNULUI
ȘI
DE ANUL NOU DORIM
PSS VIRGIL BERCEA, PREOȚILOR,
ORDINELOR CĂLUGĂREȘTI,
PROFESORILOR, COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR

SĂRBĂTORI BINECUVÂNTATE

ȘI

LA MULȚI ANI!

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)